

fældet ved den endelige Lønningslov for Statsbanerne, Post- og Telegrafvæsenet — bydes ordentlige Alderstillæg, bedre Vilkaar i en mere fremrykket Alder. Tanken om at yde Tilskud til gifte under 25 Aar skulle Forslagsstillerne tage under Overvejelse. Jeg kan godt se, der er noget, der taler derfor, men det forekommer mig, at der ogsaa er noget, der taler derimod, idet det jo er lidt underligt, om man paa denne Maade vil gaa ind paa personlige Forhold. Man kommer nemlig saa til et andet Spørgsmaal. Naar nu vedkommende tilfældigvis var saaledes stillet, at han havde trængende Forældre eller andre Slægtninge at forsørge, fremkommer det Spørgsmaal, om der saa ikke burde ydes Tilskud. Det forekommer mig meget tvivlsomt, om man ikke der kommer for meget ind paa personlige Forhold. Mere tvivlsomt tilstaar jeg, det er for mig, om der ikke burde foretages en Ændring i § 4. Den lyder saaledes: „Til Personer, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved Lønningslove efter 1ste Januar 1899 eller forbedrede ved Finanslovbevillinger efter 1ste April 1899, ydes intet Tillæg efter nærværende Lov.“ Medens der synes at være ret almindelig Enstemmighed om, at der er nogen Grund til at blive staaende ved Bestemmelsen i Hovedtrækkene, antydede Finansministeren, at man maaske burde rette „Lønningsforhold“ til „Lønninger“. Jeg tror, Finansministeren har Ret. Jeg tror, det vilde være en Forbedring, som vil raade Bod paa visse Haardheder, som Lovforslaget vil føre til. Med Hensyn til Finansministerens Bemærkning til § 6 skal jeg kun sige, at det, vi have foreslaaet, er Ordlyden af, hvad der staar paa Finansloven, og vi mente, at hvad der gælder der, nemlig at Tillæget beregnes under de forskellige Ministeriers Konti, men naturligvis udbetales af Statskassen, maatte det ogsaa være rigtigt at følge her. Jeg kan ikke se, der er nogen Uoverensstemmelse mellem § 1 og § 3, men der er i alt Fald ikke paa dette Punkt nogen Uoverensstemmelse mellem, hvad Ministeren har tænkt sig, og det, vi ønske. Finansministeren lod til at være ængstelig for alt det Arbejde, der blev ham paabyrdet efter den Affattelse, vi havde givet § 9. Jeg henviser atter til, at vi have benyttet det Udtryk, der er gængs efter Finansloven. Imidlertid tror jeg, at jeg paa samtlige Forslagsstilleres Vegne tør udtale, at der intet som helst er i Vejen for at ændre Ordlyden, saaledes at det omtrent kommer til at lyde: „Finansministeren afgør alle i Anledning af denne Lov

opstaaende Spørgsmaal, uden at Fortolkningen af vedkommende kan gøres til Genstand for Rettergang.“ Naar endelig Finansministeren sluttede med at udtale, at han ventede, at det var Tingets Mening, at Ministeren skal fortolke Loven saa liberalt, som dens Ordlyd tilsteder, er det jo givet, at man, naar man fastsætter mere eller mindre præcise Regler og Grænser, let vil komme til Haardheder, som man ikke kan overse paa Forhaand, og det er da vort Ønske, at Ministeren, saa langt som Loven tillader det, skal fortolke den saaledes, at saadanne Haardheder saa vidt muligt undgaas. Jeg kan ikke skønne, at der i de Udtalelser, der fremkom fra andre ærede Medlemmer, er noget, som jeg behøver at opholde Tingets Tid med. De kunne have mere eller mindre Vægt, og man kan have mere eller mindre Sympati for de antydede enkelte Ændringer, men jeg tror ikke, det vil være muligt paa det nuværende Tidspunkt at naa noget væsentlig andet end det, vi have foreslaaet. Jeg skylder det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (H. Jensen) at gøre en Bemærkning med Hensyn til Bestemmelsen om Akkordarbejde i vort Forslags § 2. Jeg tør ikke sige andet, end at jeg vilde have ønsket, at Regeringen ikke havde haft denne Bestemmelse i sit Forslag, jeg vilde have anset det for rigtigere, fordi jeg tror, man vilde være kommen til en bedre Ordning af Forholdene omtrent i den af det ærede Medlem antydede Retning, hvis der intet havde staaet i Loven derom. Nu ansaa vi det imidlertid for farligt at tage det ud af Loven, fordi der er Forhold, hvor de, der arbejde i Akkord for Staten, staa i et saa løst Forhold til denne, at der ikke er nogen Grund til at give dem noget Lønningstillæg. Men paa den anden Side har man ment, at Akkordforholdet i visse Tilfælde kun er en anden Form for, en Modifikation af Timebetaling, og i saa Tilfælde tror jeg ikke, man vil undlade at fortolke Loven paa liberal Maade. Imidlertid er det ikke min Sag at fortolke Loven særlig ved et saa vanskeligt Spørgsmaal som Statens Akkordforhold. Jeg skal hermed slutte, idet jeg anbefaler Sagen til det høje Tings Veivillie og takker for den gunstige Modtagelse, det har faaet fra de forskellige Sider.

Finansministeren (Scharling): Jeg maa vedblivende gøre Indsigelse mod den Fremstilling, som den ærede Ordfører gav, og hvorefter det vil se ud, som om der fra min Side er vist Mangel paa Imøde-